

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [JULIANE KOKOTT]
SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 27. septembrī¹

I — Ievads

1. Izskatāmo apelācijas prasību Kurdu Strādnieku partijas [*Partiya Karkerên Kurdistan — PKK*] vārdā ir iesniedzis Osmans Okalans [*Osman Ocalan*] un Kurdistānas Nacionālā Kongresa vārdā [*Kongra Netewiya Kurdistan — KNK*] — Serifs Vanli [*Serif Vanly*]. O. Okalans ir ieslodzījumā Turcijā esošā *PKK* vadītāja Abdulas Okalana [*Abdullah Ocalan*] brālis.

2. Abi apelācijas sūdzības iesniedzēji vērsas pret to, ka Padome *PKK* ir iekļāvusi teroristisko apvienību sarakstā. Pirmās instances tiesa *PKK* prasību noraidīja, jo tā saskaņā ar tās iesniegtajiem apsvērumiem vairs nepastāvo un Okalans tādējādi nevarēja pierādīt, ka to pārstāv. *KNK* prasība arī tika noraidīta kā nepieņemama, jo viņš ar Padomes lēmumu neesot individuāli skarts.

II — Prāvas priekšvēsture un atbilstošās tiesību normas

3. Prāvas priekšvēsturi un atbilstošās tiesību normas Tiesa ir izklāstījusi apstrīdētā 2005. gada 15. februāra rikojuma lietā T-229/02² 1.–9. punktā:

“1 No lietas materiāliem izriet, ka *Kurdistan Workers' Party* (Kurdistānas Strādnieku partija) (*PKK*) tika izveidota 1978. gadā un tā izvērta bruņotu cīņu pret Turcijas valdību, lai tiktu atzītas kurdu pašnoteikšanās tiesības. Okalans savās rakstveida liecībās ir norādījis, ka 1999. gada jūlijā *PKK* vienpusēji pasludināja pamieru, paturot sev paš aizsardzības tiesības. Saskaņā ar minētajām liecībām, lai apstiprinātu šo kursa maiņu, 2002. gada aprīlī *PKK* kongress pieņēma lēmumu, ka “visas darbības, izmantojot nosaukumu “*PKK*”, izbeigsies 2002. gada 4. aprīlī un visas *PKK* vārdā veiktās darbības tiks uzskatītas par nelikumīgām” (prasības pieteikuma

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — *PKK* un *KNK*/Padome, *Recueil*, II-539. lpp.

2. pielikuma 16. punkts). Lai demokrātiski sekmētu kurdu mazākumtautības politiskos mērķus, tika izveidota jauna grupa — *Kongreya AzadÓ š Demokrasiya Kurdistan* (Kurdistānas Brīvības un demokrātijas kongress — *KADEK*). Okalans tika iecelts par *KADEK* priekšsēdētāju.
- 2 *Kurdistan National Congress* (Kurdistānas Nacionālais kongress) (*KNK*) ir apvienība, kuras sastāvā ir apmēram 30 organizāciju. *KNK* mērķis ir “stiprināt kurdu vienotību un sadarbību visās Kurdistānas daļās un atbalstīt viņu cīņu par kurdu tautas augstākajām interesēm” (*KNK* statūtu 7. panta A punkts). S. Vanli [*S. Vanly*], *KNK* priekšsēdētājs, savās rakstveida liecībās ir norādījis, ka *PKK* goda vadītājs bija viens no tiem, kas atbalstīja *KNK* izveidošanu. *PKK* bija *KNK* locekle, un *PKK* individuālie biedri daļēji finansēja *KNK*.
- 3 Uzskatot, ka bija nepieciešama Kopienas rīcība, lai īstenotu Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1373(2001), 2001. gada 27. decembrī Padome pieņēma Kopējo nostāju 2001/930/KĀDP par terorisma apkarošanu (OV L 344, 90. lpp.) un Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu piemērošanu cīņā pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.).
- 4 Kopējās nostājas 2001/931 2. panta redakcija ir šāda:
- “Eiropas Kopiena, nepārsniedzot pilnvaras, kas tai piešķirtas ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, pieprasa iesaldēt līdzekļus, finanšu aktīvus vai ekonomiskos resursus, kas pieder pielikumā uzskaitītajām personām, grupām un organizācijām.”
- 5 2001. gada 27. decembrī Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā versti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.).
- 6 Regulas Nr. 2580/2001 2. panta redakcija ir šāda:
- “1) Ja vien tas nav atļauts saskaņā ar 5. un 6. pantu, tad:
- a) visi līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas pieder 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, tiek iesaldēti;

- b) nekādi līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi netiek darīti tieši vai netieši pieejami 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai vai šādas fiziskas vai juridiskas personas, grupas vai organizācijas labā.
- 2) Tiek aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai vai šādas fiziskas vai juridiskas personas, grupas vai organizācijas labā, ja vien tas nav atļauts saskaņā ar 5. un 6. pantu.
- 3) Pieņemot lēmumu vienbalsīgi, Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP 1. panta 4., 5. un 6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula; šajā sarakstā iekļauj:
- i) fiziskās personas, kas veic vai gatavojas veikt jebkādu terora aktus, piedalās tajos vai veicina terora aktu veikšanu;
 - ii) juridiskās personas, grupas vai organizācijas, kas veic vai gatavojas veikt jebkādu terora aktus, piedalās tajos vai veicina terora aktu veikšanu;
 - iii) juridiskās personas, grupas vai organizācijas, kuras pieder vai kuras kontrolē viena vai vairākas i) un ii) apakšpunktā minētās fiziskās vai juridiskās personas, grupas vai organizācijas; vai
 - iv) fiziskās vai juridiskās personas, grupas vai organizācijas, kas darbojas viena vai vairāku i) un ii) apakšpunktā minēto fizisko vai juridisko personu, grupu vai organizāciju interesēs vai pēc to rīkojuma.”
- 7 Padome 2002. gada 2. maijā pieņēma Lēmumu 2002/334/EK, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2001/927/EK (OV L 116, 33. lpp.). Ar minēto lēmumu PKK tika iekļauta Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā minētajā sarakstā (turpmāk tekstā — “apstrīdētais saraksts”).
- 8 Ar prasības pieteikumu, kas reģistrēts ar numuru T-206/02, KNK cēla prasību par Lēmuma 2002/334 atcelšanu.

9 Padome 2002. gada 17. jūnijā pieņēma Lēmumu 2002/460/EK, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2002/334/EK (OV L 160, 26. lpp.). PKK nosaukums tika saglabāts apstrīdētajā sarakstā. Šo sarakstu vēlāk regulāri atjaunoja ar Padomes lēmumiem.”

4. Papildus Pirmās instances tiesas apsvērumiem izskatāmās lietas izvērtēšanai der atgādināt Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta formulējumu:

“Pielikumā minētos personu vārdus un organizāciju nosaukumus regulāri, vismaz reizi sešos mēnešos, atjauno, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā.”

5. KNK vispirms cēla prasību lietā T-206/02³ pret Lēmumu 2002/334 un pēc tam kopā ar Okalanu, kurš rīkojās PKK vārdā, cēla prasību lietā T-229/02 pret Lēmumu 2002/334 un Lēmumu 2002/460. Šīs apelācijas prasības priekšmets ir tikai pēdējā prasība.

3 — Skat. 2005. gada 15. februāra rīkojumu lietā KNK/Padome (Recueil, II-523. lpp.).

III — Tiesas nolēmums

6. Pamatojoties uz Padomes iebildumu par nepieņemamību, Pirmās instances tiesa ar apstrīdēto rīkojumu prasību attiecībā uz abiem prasītājiem noraidīja kā nepieņemamu.

7. Tiesas rīkojuma 27. punktā atzina, ka PKK ar Lēmumu 2002/334 un Lēmumu 2002/460 ir skarta tieši un individuāli. 28. punktā tā uzsvēra, ka šādos gadījumos nav pieļaujams “pārmērīgs formālisms”, jo citādi nebūtu iespējama efektīva tiesiskā aizsardzība.

8. Pirmās instances tiesa 34.–41. punktā paskaidroja, ka Okalans nav pierādījis, ka viņš tiešām pārstāv PKK, bet gan vairāk apgalvojis, ka PKK jau ir likvidēta un katru darbību tās vārdā pasludinājusi par prettiesisku. Tiesa tādējādi secināja, ka Okalans pēc paša iniciatīvas PKK vārdā ir cēlis prasību un tādēļ tā nav pieņemama.

9. KNK tiesības celt prasību Tiesas rīkojuma 45.–56. punktā konstatē tiktāl, ciktāl apvienību, kas izveidota kādas personu kategorijas kolektīvo interešu sekmēšanai, par individuāli skartu EKL 230. panta ceturtās daļas

izpratnē ar tiesību aktu, kas ietekmē šīs kategorijas [personu] vispārējas intereses, var uzskatīt tikai tad, ja tās biedri var celt prasību individuālā kārtā. Tā kā *PKK* vairs nepastāv, tā vairs nav arī *KNK* locekle un nevar prasību pamatot ar to, ka tā būtu individuāli skarta. *PKK* pēctece *KADEK* nav *KNK* dalibniece. Tālāki *KNK* vai tā biedru darbību ierobežojumi saistībā ar sadarbību ar *PKK* vai tās pēctecēm organizācijām, kuri izriet no Lēmumiem 2002/334 un 2002/460, neskar tos individuāli, bet gan tikpat lielā mērā kā jebkuru citu.

10. *KNK* tiesības celt prasību galā arī nav nepieciešamas, lai vispār atklātu iespēju apstrīdēt šos lēmumus. Vismaz *PKK* pēcteces organizācijas varēja celt prasību, kas *KONGRA-GEL (Kongra Gelê Kurdistan — Kurdistanas Tautas Kongress)* gadījumā arī notika⁴.

IV — Prasījumi

11. Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi ir šādi:

- 1) atzīt, ka Okalana prasība organizācijas, kas agrāk bija pazīstama ar nosaukumu *PKK*, vārdā ir pieņemama;
- 2) atzīt, ka Vanli prasība organizācijas, kas agrāk bija pazīstama ar nosaukumu *KNK*, vārdā ir pieņemama;
- 3) pieņemt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem tiesvedībā par pieņemamību.

12. Padomes prasījumi ir šādi:

- 1) abu apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) pakārtoti, abu apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas prasību noraidīt kā nepamatotu;
- 3) ja nepieciešams, nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Pirmās instances tiesai;
- 4) piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

⁴ — Pirmās instances tiesa norāda uz Tiesā vēl izskatāmo lietu T-253/04 (*Aydar* u.c., kas paziņota OV C 262, 28. lpp.).

V — Vērtējums

13. Apelācija attiecas uz abu apelācijas sūdzības iesniedzēju prasības noraidīšanu. Vispirms jāpārbauda *PKK* vārdā iesniegtā apelācijas sūdzība un pēc tam — *KNK* apelācijas sūdzības.

A — *Par Okalana PKK vārdā iesniegto apelācijas sūdzību*

14. Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs *PKK* vārdā izvirza pavisam septiņus pamatus apelācijas sūdzībai, kuri daļēji ir izskatāmi kopā.

1) Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu — pārstāvības tiesību atzīšanu

15. Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir rīkojusies pretrunīgi, konstatējama, ka viņš prasību ir cēlis nevis pēc *PKK*, bet gan pēc savas pašā iniciatīvas. To, ka viņš patiešām pārstāv *PKK*, tā jau bija atzinusi brīdī, kad tā izskatīja prasību, nevis piemēroja Pirmās instances

tiesas Reglamenta⁵ 44. panta 6. punktā paredzētos pasākumus. Šajā normā ir noteikts, ka:

“Ja prasības pieteikums neatbilst šā panta 3.–5. punktā noteiktajām prasībām, sekretārs nosaka pieņemamu termiņu, kurā prasītājam ir jānovērš trūkumi prasības pieteikumā vai arī jāiesniedz kāds no iepriekš minētajiem dokumentiem. Ja prasītājs noteiktajā termiņā nenovērš trūkumus prasības pieteikumā vai arī neiesniedz prasītos dokumentus, Pirmās instances tiesa lemj par to, vai neatbilstība minētajiem nosacījumiem prasības pieteikumu padara formāli nepieņemamu.”

16. Procesuālā pārstāvja pārstāvības tiesību un viņa pilnvarotāja sakarā it īpaši nozīmīgs ir Pirmās Instances Tiesas Reglamenta 44. panta 5. punkts:

“Prasības pieteikumam, ko iesniedz privāto tiesību juridiska persona, pievieno:

a) [..]

b) pierādījumu par to, ka advokātu ir pilnvarojusi persona, kas ir tiesīga to darīt.”

5 — Kļūdas pēc pirmās apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Eiropas Kopienų Tiesas Reglamenta pantiem.

17. Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs atsauca uz spriedumu lietā, kurā Pirmās instances tiesa saistībā ar Komisijas iebildumu par to, ka persona, kura bija pilnvarojusi procesuālo pārstāvi, nebija tiesīga pārstāvēt sabiedrību, kura cēla prasību, par to uzdeva jautājumus prasītājam⁶. Šajā lietā nedz Padome, nedz arī Pirmās instances tiesa pati nav apšaubījusi Okalana pilnvaras, pirms netika pieņemts rīkojums.

18. Padome pilnīgi pamatoti norāda, ka prasības izskatīšana vien neliedz Pirmās instances tiesai vēlāk atzīt, ka Okalanam nav bijis pārstāvības tiesību. Tādā veidā Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Komisijas iebildumu, ir izskaidrojusi pilnvarotāja pārstāvības tiesības pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja minētajā lietā⁷.

19. Turklāt pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pretrunas pastāv arī apstākļi, ka viņš tiek uzklaussit stadijā, kad tiek lemts par prasības pieņemamību, bet pārējā tiesvedības daļā viņam tiek liegta tiesības pārstāvēt viņa pārstāvam organizāciju.

20. Arī šis apgalvojums nepārliecina, jo — kā uzsver Padome — likumā ir noteikts, ka lietas dalībnieks ir jāuzklausa par prasības

pieņemamības jautājumiem arī tad, ja vēl nav skaidrs, vai tie, kas šo lietas dalībnieku pārstāv, tiešām ir tiesīgi to darīt. Pretējā gadījumā nevarētu nodrošināt likumīgu uzklauššanu par pārstāvības tiesībām. Tas arī ir vienīgais praktiskais veids, jo no lietas dalībniekiem šie iespējamie pārstāvji, iespējams, ir tie, kuri var sniegt nepieciešamos pierādījumus.

21. Tā kā šajā apelācijas sūdzības pamatā ir ietverta pamata daļa par to, ka Pirmās instances tiesa nav pieprasījusi pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam pierādīt savas pilnvaras, tas ir jāizskata saistībā ar septīto apelācijas sūdzības pamatu, kurš attiecas uz iespējas sniegt paskaidrojumus nedošanu.

22. Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida.

2) Par otro un trešo apelācijas sūdzības pamatu — iepriekšēja jautājumu par pamatojumu atrisināšana

23. Ar šiem abiem apelācijas sūdzības pamatiem pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka *PKK* eksistenci nedrīkstēja apskatīt un pārbaudīt tikai iebilduma par

6 — Pirmās instances tiesas 2002. gada 17. oktobra spriedums lietā T-180/00 *Astipesca*/Komisija (*Recueil*, II-3985. lpp., 44. un turpmākie punkti).

7 — 6. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Astipesca*.

nepieņemamību ietvaros, bet gan ka tā attiecas uz prasības pamatojumu. Šajā sakarā viņš atsaucas uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punkta pirmo daļu.

par nepieņemamību pamatot ar argumentiem, kuri ir nozīmīgi arī pamatotībai.

26. Šī norma vācu valodas redakcijā ir šāda:

24. Padome uzskata, ka šīs apelācijas sūdzības pamats nav pieņemams, jo tajā tiek atkārtoti Pirmās instances tiesai iesniegtie argumenti. Katrā gadījumā pirmajā instancē pārbaudītie tiesību jautājumi atkārtoti uzdoti apelācijas instancei, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apšaubā Pirmās instances tiesas veikto Kopienų tiesību interpretācijas vai piemērošanas pareizību, jo, ja apelācijas sūdzības iesniedzēji savu apelācijas sūdzību nevarētu balstīt uz argumentiem, kuri Pirmās instances tiesai jau ir bijuši iesniegti, apelācijas tiesvedība zaudētu daļu no tās nozīmes⁸. Izskatāmajā apelācijas sūdzībā pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs gan atkārtu savu pirmajā instancē izvirzīto argumentāciju, tomēr tas tiek darīts, lai apstrīdētu Pirmās instances tiesas rīkojumu, un tādēļ tas ir pieņemami.

“Will eine Partei vorab eine Entscheidung des Gerichts über die Unzulässigkeit, die Unzuständigkeit oder einen Zwischenstreit herbeiführen, so hat sie dies mit besonderem Schriftsatz zu beantragen [Lietas dalībnieks, kas vērsās Pirmās instances tiesā ar lūgumu pieņemt lēmumu par nepieņemamību, kompetences neesamību vai procesa jautājumu, neaplūkojot lietu pēc būtības, pieteikumu iesniedz kā atsevišķu dokumentu].”

27. Angļu⁹ un franču¹⁰ valodas redakcijās turpretim attiecīgi ir paredzēts, ka var celt iebildumu sakarā ar nepieņemamību, kompetences neesamību vai sakarā ar citu iepriekšēju jautājumu, *kas neskar strīda pamatotību*.

25. Šīs apelācijas sūdzības pamats tomēr nav pamatots. Var strīdēties par to, cik nozīmīga prasības pamatojumam ir PKK eksistence, jo Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punkta pirmā daļa neaizliedz iebildumu

28. Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs no tā secina, ka, ja ir izšķirams jautājums, kas skar lietas būtību, nevar nedz celt iebildumu

8 — Tiesas 2003. gada 11. novembra rīkojums lietā C-488/01 P *Martinez/Parlaments* (Recueil, I-13355. lpp., 39. punkts) un 2004. gada 23. marta spriedums lietā C-234/02 P Eiropas Ombuds/*Lamberts* (Recueil, I-2803. lpp., 75. punkts).

9 — *A party applying to the Court of First Instance for a decision on admissibility, on lack of competence or other preliminary plea “not going to the substance of the case” shall make the application by a separate document.*

10 — *Si une partie demande que le Tribunal statue sur l’irrecevabilité, l’incompétence ou sur un incident, “sans engager le débat au fond”, elle présente sa demande par acte séparé.*

par nepieņemamību, nedz arī Pirmās instances tiesa var par to lemt.

dību neturpinot. Abos gadījumos nav runas par aprobežošanu ar jautājumiem, kuri neskar prasības pamatotību.

29. Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punkta pirmo daļu angļu un franču valodas redakcijā patiesi var saprast tādējādi, ka neviens no tajā paredzētajiem iebildumiem nedrīkst attiekties uz jautājumiem, kuriem nepieciešama prasības pamatojuma pārbaude. Nav izslēgts, ka šo apgalvojumu abu valodu versijās var attiecināt uz visiem trim iebildumiem, tomēr jēgas kontekstā šķiet ticamāk, ka tas jāierobežo ar trešo iebilduma variantu — procesa jautājumu, respektīvi, “*incident*” vai “*other preliminary plea*”.

30. Pēdējā Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punkta pirmās daļas interpretācija atbilst arī sistēmiskajam kop-sakaram. Ja Pirmās instances tiesa neatkarīgi no iebilduma pārbauda iebildumu par nepieņemamību, tai nav liegts skart jautājumus, kuri var būt būtiski prasības pamatotībai. Saskaņā ar 113. pantu Pirmās instances tiesa jebkurā brīdī var pēc savas ierosmes pēc lietas dalībnieku uzklaušanās lemt par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesvedībai. Ja prasība ir acīmredzami nepieņemama, Pirmās instances tiesa saskaņā ar 111. pantu var to noraidīt, izdodot rīkojumu un tiesve-

31. Neierobežota pieņemamības jautājumu pārbaude atbilst arī kopējai procesuālo normu loģikai, jo, lai lemtu par pamatotību, ir nepieciešams, lai tiesa būtu kompetenta to darīt¹¹.

32. Turklāt Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta mērķim būtu pretēji iebilduma par nepieņemamību pārbaudi ierobežot ar jautājumiem, kuriem nav nozīmes prasības pamatotībā. Kā pareizi uzsver Padome, iebildums par nepieņemamību ļauj izvairīties no plašām diskusijām par pamatotību. Tām nav nozīmes saistībā ar tiesvedību, ja prasība nav pieņemama. Pat tad, ja pieņemamības ietvaros ir jāpārbauda jautājumi, kuri ir būtiski arī pamatotībai, no tā vēl neizriet, ka būtu jāuzsāk visaptveroša pamatotības pārbaude.

11 — Ģenerāladvokāts Ruiss-Harabo Kolomers [*Ruiz-Jarabo Colomer*] savos 2001. gada 4. oktobra secinājumos lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer Ingelheim Vetmedica* u.c. (*Recueil*, I-1873. lpp., 28. un turpmākie punkti) gadījumā, ja tiktu lemts par pamatotību, prasībai esot nepieņemamai, pat uzskatīja par kļūdu tiesību piemērošanā. Tiesa savā 2002. gada 26. februāra spriedumā (52. punkts) šādā rīcībā nesaskatīja nekādas Padomes sūdzības un tādējādi tās apelāciju noraidīja.

33. Tādēļ jautājumi, kuri var būt būtiski prasības pamatotībai, var tikt skarti arī iebilduma par nepieņemamību saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantu ietvaros. Līdz ar to iespējama *PKK* eksistences nozīmīgums prasības pamatotībai nav pretrunā nedz ar iebildumu par nepieņemamību, nedz arī ar Pirmās instances tiesas lēmumu par iebildumu.

34. Atbilstoši iepriekš minētajam apelācijas sūdzības otrais un trešais pamats ir jānoraida.

3) Par ceturto un piekto apelācijas sūdzības pamatu — Okalana paskaidrojumu sagrozīšana un *PKK* tiesības turpināšanās

35. Ar ceturto apelācijas prasības pamatu pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir nepareizi interpretējusi viņa izteikumus. No prasības pieteikuma un kāda Okalana izteikuma skaidri izrietot, ka *PKK* ir izbeigusi darbību ar šo nosaukumu un radījusi jaunu sabiedroto organizāciju ar nosaukumu *KADEK*. Okalans nevienā brīdī neesot apgalvojis, ka *PKK* prasības celšanas nolūkiem vairs neeksistē vai ir likvidējies.

36. Piektā apelācijas sūdzības pamata ietvaros pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs

apgalvo, ka, pat tad, ja *PKK* pamatā vairs nepastāv, tomēr ir jāatzīst tās tiesības turpināšanās tiesvedības nolūkos. Ja *PKK* var tikt aizliegta, tai ir jāpiešķir arī zināma tiesības, lai pret šo aizliegumu varētu vērsties tiesā.

37. Padome šos apelācijas sūdzības pamatus uzskata par nepieņemamiem, jo tajos tikai ir atkārtots Pirmās instances tiesā apgalvotais un apstrīdēts Pirmās instances tiesas veiktais faktu izvērtējums.

38. Kā jau tika minēts, ir pieļaujami vēlreiz izvirzīt pirmajā instancē iesniegtos argumentus, ja — kā šajā gadījumā — tādējādi tiek apstrīdēts Pirmās instances tiesas juridiskais pamatojums. Turpretim faktu vērtējums nav tiesību jautājums, uz ko attiecas Kopienų Tiesas kontrole. Tas gan ir attiecināms tikai uz gadījumu, ja Pirmās instances tiesa tai iesniegto pierādījumu nav *sagrozījusi*¹². Abi sūdzības prasības pamati nav pieņemami, jo pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs Pirmās instances tiesai pārmet pierādījumu sagrozīšanu.

12 — 2000. gada 15. jūnija spriedums lietā C-237/98 P *Dorsch Consult* (*Recueil*, I-4549. lpp., 35. punkts) un 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u.c./Komisija* (*Recueil*, I-123. lpp., 49. punkts).

39. Katrā ziņā varētu šaubīties par to, vai šie prasības pamati ir pamatoti, t.i., vai tie ir piemēroti rīkojuma apstrīdēšanai. Ja šādas piemērotības nav, tad runa var būt par “*moyen inopérant*” saskaņā ar franču terminoloģiju, t.i., prasības pamatu, ar kuru nevar sasniegt apelācijas sūdzības mērķi un kurš tādēļ nav pamatots.

40. Lai varētu izvērtēt apgalvojumu iespējamo pamatotību attiecībā uz PKK eksistenci, ir jāatceras, ka Pirmās instances tiesa saskaņā ar Padomes iebildumu prasību nenoraidīja PKK tiesībspējas un kā partijas neesamības dēļ, bet gan tādēļ, ka Okalans nav PKK pārstāvis.

41. Pirmās instances tiesa Okalana pārstāvības tiesību noraidījumu katrā ziņā pamato tikai ar to, ka viņš ir apgalvojis, ka PKK vairs neeksistē. Ja pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzības pamati šajā sakarā ir pamatoti, tad atkrīt viss šī svarīgā aspekta pamatojums. Tādējādi šie prasības pamati, iespējams, ir pamatoti.

42. Kā nākamais ir jāpārbauda, vai Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi pierādījumus. Šādai sagrozīšanai ir jāizriet no lietas mate-

riāliem — bez atkārtota faktu un pierādījumu vērtējuma¹³. Šis formulējums katrā ziņā ir neskaidrs, jo arī, lai konstatētu pierādījumu sagrozīšanu, ir nepieciešams kaut minimāls vērtējums. Pierādījumu sagrozīšana drīzāk ir notikusi tad, ja, neiesniedzot jaunus pierādījumus, jau iesniegto pierādījumu vērtējums ir acimredzami nepareizs.

43. Pierādījumu sagrozīšanu Kopienų Tiesa līdz šim vairumā gadījumu ir pamatojusi ar to, ka Pirmās instances tiesa noteiktu pierādījumu nav sapratusi objektīvi pareizi¹⁴. Katrā ziņā Kopienų Tiesa jau ir norādījusi uz noteiktu apgalvojumu kopsakarū, lai ne vien konstatētu dokumenta satura sagrozīšanas faktū¹⁵, bet arī lai noraidītu pierādījumu sagrozīšanas faktū¹⁶.

13 — 1998. gada 28. maija spriedums lietā C-8/95 P *New Holland Ford*/Komisija (*Recueil*, I-3175. lpp., 72. punkts) un 2006. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-551/03 P *General Motors Nederland* un *Opel Nederland*/Komisija (Krājums, I-3173. lpp., 54. punkts).

14 — Skat. 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-164/98 P *DIR International Film* u.c./Komisija (*Recueil*, I-447. lpp., 43. un turpmākie punkti) saistībā ar nepareizi saprastu atsauci Komisijas lēmuma pamatojumā, 2003. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-277/01 P *Parlaments/Samper* (*Recueil*, I-3019. lpp., 45. un turpmākie punkti) par nepareizu protokola izklāstu, 2003. gada 2. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P un C-180/01 P *International Power* u.c./*NALOO* (*Recueil*, I-11421. lpp., 156. punkts) par nepareizu lēmuma pamatojuma interpretāciju, 2006. gada 1. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-442/03 P un C-471/03 P P & O *European Ferries (Vizcaya)*/Komisija un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija (Krājums, I-4845. lpp., 63. un turpmākie punkti) par lēmuma pamatojuma sagrozīšanu.

15 — Spriedums lietā *Parlaments/Samper* (minēts 14. zemsviras piezīmē, 40. punkts) un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-197/99 P *Beļģija*/Komisija (*Recueil*, I-8461. lpp., 64. un turpmākie punkti).

16 — Tiesas 2005. gada 14. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-65/02 P un C-73/02 P *ThyssenKrupp*/Komisija (Krājums, I-6773. lpp., 83. un turpmākie punkti), 2004. gada 6. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-2/01 P un C-3/01 P *BAI/Bayer* un Komisija (*Recueil*, I-23. lpp., 53. un turpmākie punkti) un 2004. gada 7. oktobra spriedums lietā C-136/02 P *Mag Instrument/HABM* (Krājums, I-9165. lpp., 63. punkts).

44. Ņemot vērā šīs mērauklas, ir jāpārbauda, vai ar konstatējumu, ka Okalans ir apgalvojis, ka *PKK* vairs nepastāv, un secinājumu, ka līdz ar to *PKK* viņu nevarēja pilnvarot prasības celšanai, nav sagrozīti pierādījumi.

45. Pirmās instances tiesas konstatējumu var pamatot ar prasības pieteikuma 16. punktu un Okalana paskaidrojumu 27. punktu¹⁷, kurā ir runa par *PKK* likvidēšanu. Šīs darbības citā vietā tomēr ir aprakstītas precīzāk. Kā Pirmās instances tiesa, ņemdamā vērā paskaidrojumu 16. punktu, norāda apstrīdētā rikojuma 1. punktā, *PKK* Kongress 2002. gada aprīlī, lai *PKK* jaunajam virzienam piešķirtu nozīmīgumu, nolēma, ka "visas darbības, izmantojot nosaukumu "*PKK*", izbeigsies 2002. gada 4. aprīlī un visas *PKK* vārdā veiktās darbības tiks uzskatītas par nelikumīgām [originālā: "*illegitimate*"]".

46. Vēlāk — saskaņā ar paskaidrojumu 18. punktu — tika pieņemts jauns pamatlukums, ar ko tika grozīta *PKK* organizācija un struktūra. Koordinējošajā organizācijā bija jāuzņem visas dažādās Kurdistānas daļās izveidotās organizācijas. Tādēļ tika nodibināts *KADEK*.

47. No paskaidrojuma 29. un turpmākajiem punktiem izriet, ka *PKK* iekļaušana teroris-

tisko organizāciju sarakstā tiek apstrīdēta galvenokārt tādēļ, ka ar to tiku apgrūtināta *KADEK* darbība.

48. Visbeidzot, Okalans organizācijas, kura agrāk bija pazīstama ar nosaukumu *PKK*, vārdā ir izsniedzis pilnvaras advokātiem.

49. Jāņem vērā arī, ka organizācijai, par kuru ir strīds, tās rakstura dēļ nevarēja būt galīgu un formālu statūtu, pēc kuriem varētu skaidri noteikt tās tiesiskās pastāvēšanas sākumu un beigas.

50. Līdz ar to no pierādījumiem nevar vienkārši secināt, ka *PKK* vairs neeksistē un ka tādēļ Okalans vairs nav pielaižams [kā pārstāvis]. Drīzāk — ka *KADEK* ir jāsaprot kā *PKK* jaunais nosaukums vai šādi apzīmētā organizācija vismaz jāuzskata par *PKK* tiesību pēcteci.

51. Arī tad, ja kā *KADEK* apzīmēto organizāciju uzskata par *PKK* tiesību pārņēmēju — kā to darījusi Padome lietas mutvārdu procesā atšķirībā no Padomes, attiecībā uz izskatāmo prasību būtu jāsecina, ka to tiesām

17 — Prasības pieteikuma pirmajā instancē II pielikums.

ir cēlis *KADEK* ar *PKK* nosaukumu un, ņemot vērā *PKK* tiesības.

52. Par nosaukuma maiņu, respektīvi, tiesībpāctecību, liecina arī tas, ka Padome — kā Pirmās instances tiesa norāda sava rīkojuma 55. punktā — ar 2004. gada 2. aprīļa Lēmumu 2004/306/EK, ar ko īsteno Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un atceļ Lēmumu 2003/902/EK¹⁸, ir iekļāvusi *KADEK* un *KONGRA-GEL* kā *PKK aizstājnosaukumus* apstrīdētajā sarakstā. Saskaņā ar to organizācija ar šo nosaukumu turpina pastāvēt.

53. Turklāt pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs piektā apelācijas sūdzības pamata ietvaros pareizi uzsver, ka fakts, ka *PKK* apstrīdētajā sarakstā turpina dēvēt par teroristisku apvienību, rada nepieciešamību tai piešķirt partijas statusu un tiesībspēju vismaz attiecībā uz to, lai tā varētu vērsties tiesā pret šo ierakstu. Līdz ar to tai ir jābūt pilnvarām iecelt personas, kuras tās vārdā varētu celt prasību.

54. Šis nav tikai formāls arguments. Acīmredzot Padome līdz šim izdara secinājumus no tā, ka *PKK* vēl pastāv, ja jau tā pret *PKK* uztur spēkā pasākumus cīņai pret terorismu. Kā Pirmās instances tiesa konstatējusi riko-

juma 44. punktā — saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu ir regulāri jāpārbauda, vai [personas, organizācijas u.c.] sarakstā joprojām ir iekļautas pamatoti. Šāda pārbaude saskaņā ar tur norādīto Kopējās nostājas 2001/931¹⁹ 1. panta 6. punktu ir jāveic vismaz reizi pusgadā.

55. Paskaidrojums, ka visas *PKK* vārdā veiktās darbības ir uzskatāmas par prettiesiskām [oriģināla: "*illegitimate*"], ir vērtējams saistībā ar to, — kā *PKK* apgalvoja mutvārdu procesā — ka katrā ziņā tobrīd bija vērojama vēlme distancēties no vardarbības. Šāda veida darbības vairs nevarēja tikt politiski leģitimizētas ar *PKK* palīdzību. Tomēr to nevar attiecināt uz izskatāmo lietu.

56. Patiešām, tādējādi vēl nevar konstatēt, ka Okalans likumīgi darbojas *PKK* vārdā. Tomēr ar Pirmās instances tiesas atzinumu par Okalana pārstāvības pilnvaru neesamību tiek sagrozīti viņa paskaidrojumi. Jau šī iemesla dēļ vien Pirmās instances tiesas rīkojumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, un tādēļ tas ir jāatceļ.

18 — OV L 99, 28. lpp.

19 — Norma ir izklāstīta iepriekš 4. punktā.

4) Par sesto apelācijas sūdzības pamatu — efektīvu tiesību aizsardzību

57. Sestais apelācijas sūdzības pamats ir vērsti pret nosacījumiem, kas piemērojami individuālajām prasībām Eiropas Kopienu tiesās, it īpaši pret nosacījumu, ka personai ir jābūt individuāli skartai. Šis nosacījums ir pretrunā ar ECTK, jo prasību nevar celt, kaut arī būtu tieši skartas cilvēktiesības, ja tajā pat laikā persona nav skarta individuāli.

58. Padome uzskata, ka šis prasības pamats nav pieņemams, jo Pirmās instances tiesa šo paskaidrojumu, izskatot lietu, neapskatīja. Šis iebildums tomēr nepārlicina, jo arī gadījums, kad Pirmās instances tiesa argumentus nav pārbaudījusi pietiekami vai to nav darījusi vispār, ir uzskatāms par kļūdu tiesību piemērošanā.

59. Tomēr no apelācijas sūdzības nevar secināt, pret kuru Pirmās instances tiesas sprieduma daļu tas ir vērsti, respektīvi, kurā daļā Pirmās instances tiesai šie argumenti bija jāpārbauda. Tādēļ tā tiktāl nav pieņemama. Turklāt ar atsaukšanos uz nosacījumu par to, ka personai jābūt individuāli skartai, saistībā ar *PKK* vārdā celto prasību nevar pamatot apelācijas sūdzību, jo Pirmās instances tiesa 27. punktā ir skaidri atzinusi, ka šī organizācija ir individuāli skarta un ka Okalans prasību nav cēlis pēc paša ierosmes.

60. Pamatojoties uz efektīvu tiesību aizsardzību tiek apgalvots, ka ar Pirmās instances tiesas nolēmumu par *PKK* eksistenci tai tika liegts izmantot efektīvu tiesisko aizsardzību. Arī šis apgalvojums tomēr nepārlicina. Efektīvai tiesību aizsardzībai nav nepieciešams, lai personas varētu celt prasības citu vārdā, ja tās nav pilnvarotas to darīt.

61. Tātad pamats kopumā ir jānoraida.

5) Par septīto apelācijas sūdzības pamatu — iespēju paskaidrot

62. Visbeidzot, pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs pārmet, ka Pirmās instances tiesa tam ir liegusi ieviest skaidrību par savām pārstāvības tiesībām. Pirmās instances tiesas rīcība esot apspiedoša, nesamērīga un pārkāpjot dabiskās tiesības.

63. Pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam principā bija pietiekami daudz iespēju izskaidrot savas pārstāvības tiesības — proti, vispirms prasības pieteikumā un pēc tam, atbildot uz Padomes iebildumu. Tā kā Padome iebildumu par nepieņemamību un citus iebildumus pamatoja ar to, ka *PKK*

saskaņā ar pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem vairs nepastāv un tādējādi vairs nav uzskatāma par partiju un tai nav tiesībspējas, tad pat pastāvēja iemesls šajā sakarā sniegt izskaidrojumu. Šo iespēju pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs tad arī izmantoja.

64. Kā pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs uzsvēra, atbildot uz jautājumu mutvārdu procesā, viņš Pirmās instances tiesai nav sniedzis paskaidrojumus saistībā ar juridisko pamatojumu, ko tā beigās piemēroja viņa faktu paskaidrojumam. Pretēji Padomei tās iebildumā par nepieņemamību Pirmās instances tiesa jautājumu par *PKK* kā partijas statusu un tās tiesībspēju atstāja atklātu, bet noraidīja Okalana pārstāvības tiesības.

65. Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējs līdz ar to pieprasa, ka Pirmās instances tiesai bija viņam jāpaskaidro, ka tā gaida juridisko pamatojumu, respektīvi, ka tā šaubās par viņa pārstāvības tiesībām, lai viņš varētu šīs šaubas atpēkot.

66. Principā tiesām pirms sprieduma taisīšanas nav jānodrošina lietas dalībnieku uzklauššana par katru tās sniegtā juridiskā pamatojuma punktu. Tieši Eiropas Kopienu tiesas šajā jautājumā ir atturīgas. Šī atturēšanās nodrošina to neitralitāti. Tā kā lietas dalībnieki ir jāpārstāv advokātiem, norādījumi principā nav nepieciešami. Arī Eiropas

Cilvēktiesību Tiesa (turpmāk tekstā — “ECTT”) pat potenciāli maldīgas tiesas norādes kriminālprocesā neuzskata par tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpumu, ja attiecīgo personu pārstāv advokāts²⁰.

67. Nepieciešamība sniegt norādījumus var izrietēt no pamatprincipa par tiesībām tikt uzklautam. Šī pamatprincipa mērķis cita starpā ir novērst, lai tiesas nolēmumu nevarētu ietekmēt arguments, kuru lietas dalībnieki savā starpā nav varējuši apspriest²¹. Tādējādi var izvairīties no nolēmuma, kura saturs ir pārsteidzošs.

68. Tiesai nozīmīgais arguments — paskaidrojumi par *PKK* eksistenci — starp pusēm jau bija apspriests, un tādēļ principā tiesības tikt uzklautam nekādi netika liegtas.

69. Attiecībā uz pietiekamām pārstāvības tiesībām Pirmās instances tiesas Reglamentā ir īpašas normas, kurās izņēmuma kārtā ir

20 — ECTT 2004. gada 29. novembra lēmums par sūdzības 8535/02 pieņemamību (*Coghlan*/Apvienotā Karaliste, 18. lpp.). Citādi noteikts saistībā ar pēkšņu apsūdzības maiņu kriminālprocesā — ECTT 2006. gada 20. aprīļa spriedums par sūdzību 42780/98 (*I. H. u.c./Austrija*, 32. un turpmākie punkti).

21 — 2000. gada 4. februāra rīkojums lietā C-17/98 *Emesa Sugar* (*Recueil*, I-665. lpp., 18. punkts).

paredzēta norāde uz neskaidrībām un iespēja tās izskaidrot. Ja privāto tiesību juridiskās personas, iesniedzot prasības pieteikumu, ar to kopā iesniedz pierādījumus, ka to advokāta pilnvaru saskaņā ar likumu ir izsniegusi persona, kas pilnvarota to darīt, tad saskaņā ar 44. panta 5. un 5. punktu sekretārs nosaka pieņemamu termiņu šā trūkuma novēršanai vai nepieciešamo dokumentu iesniegšanai²². Pirmās instances tiesa atbilstošos dokumentus vēlākā posmā parasti nepieņem²³.

70. Izskatāmajā lietā netiek apgalvots, ka *PKK* būtu privāto tiesību juridiskā persona. Taču Pirmās instances tiesa rīkojuma 28. punktā ir pareizi atzinusi, ka pierādīt prasības, ko cēlušas apstrīdētajā sarakstā iekļautās apvienības un grupas, pieņemamību var būt īpaši grūti. Tādēļ uz šīm apvienībām un grupām ir jāattiecinā vismaz tādi paši aizsardzības nosacījumi kā uz privāto tiesību juridiskajām personām, kuras vienmēr samērā vienkārši var iesniegt pierādījumu, ka persona, kura ir izsniegusi pilnvaru advokātam, pati ir pietiekami pilnvarota to darīt.

71. Līdz ar to arī apstrīdētajā sarakstā iekļautajām apvienībām gadījumā, ja nav

pietiekamu pierādījumu par pārstāvja pārstāvības tiesībām, ir jādod vēl viena iespēja šo pierādījumu sniegt.

72. Izskatāmajā lietā tas nav noticis, jo Pirmās instances tiesa pirms rīkojuma pieņemšanas pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam nav norādījusi, ka tā šaubās par viņa pārstāvības tiesībām.

73. Tādējādi Pirmās instances tiesa, noraidīdama prasību attiecībā uz pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēju, ir pieļāvusi procesuālu kļūdu, jo tā viņam nav devusi iespēju sniegt paskaidrojumu par Okalana pārstāvības tiesībām. Arī šā iemesla dēļ Pirmās instances tiesas rīkojums ir jāatceļ.

B — Par lēmumu par Okalana PKK vārdā celtās prasības pieņemamību

74. Jāpārbauda, vai Kapienu Tiesa saskaņā ar pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumu var tūlīt lemt par Okalana *PKK* vārdā celtās prasības pieņemamību vai — kā pakārtoti prasījusi Padome — tai šī lieta ir jānodod tālākai izskatīšanai Pirmās instances tiesai. Saskaņā ar Statūtu 61. panta 1. daļas 2. teikumu Kapienu Tiesa var pati pieņemt

22 — Šo normu teksts ir citēts iepriekš 15. un turpmākajos punktos.

23 — Skat. 6. zemsvirtnas piezīmē minēto spriedumu lietā *Astipesca*.

galīgo lēmumu lietā, ja to pieļauj tiesvedības stadija.

75. *PKK* vārdā celtās prasības pieņemamība ir apšaubāma četros aspektos.

76. Pirmkārt, līdz šim nav ticis pieņemts lēmums par Padomes iebildumu, ka *PKK* izskatāmajā lietā nav tiesībspējas un tiesību piedalīties tiesvedībā. Otrkārt, Padome uzskata, ka nav vēl paskaidrots, vai prasība par Lēmumu 2002/334 ir iesniegta termiņā. Šie abi aspekti Pirmās instances tiesā tika apspriesti kā pakārtoti jautājumi. Tādēļ uzskatāms, ka par tiem var pieņemt lēmumu.

77. Ar otro iebildumu ir cieši saistīta pieņemamības problēma, proti, vai otrais prasības priekšmets — Lēmums 2002/460 — attiecībā uz *PKK* ir apstrīdams tiesību akts vai tikai atkārtojums. Šo jautājumu Komisija uzdeva tiesvedībā pirmajā instancē. Pirmās instances tiesa par to izteica viedokli saistībā ar *KNK*. Tādēļ arī par šo jautājumu var pieņemt lēmumu.

78. Visbeidzot, par ceturto aspektu — vai Okalanu var atzīt par *PKK* pārstāvi. Šis jautājums pirmoreiz tika uzdots Pirmās instances tiesas rīkojumā un — pārkāpjot pirmā apelācijas sūdzības iesniedzēja procesuālās tiesības — nedodot iespēju paskaidrot, izlemts. Tādēļ šo jautājumu rīkojuma pieņemšanas brīdī vēl nevarēja izlemt. Tomēr apelācijas tiesvedībā pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam un pārējiem lietas dalībniekiem bija dots pietiekami daudz iespēju sniegt papildu paskaidrojumus par Okalana pārstāvības tiesībām, un tādēļ nolēmumu lietā var pieņemt arī attiecībā uz šo jautājumu.

1) Par *PKK* tiesībspēju un partijas statusu

79. Jau ir atzīts, ka *PKK* saistībā ar tās iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā ir uzskatāma par tiesībspējīgu un par partiju²⁴. Tādējādi Padomes iebildums šajā sakarā ir jānoraida.

2) Par prasības iesniegšanas termiņa ievērošanu

80. Padome pirmajā instancē izvirzīja iebildumu, ka prasība par Lēmumu 2002/334 nav

24 — Skat. iepriekš 45. un turpmākajos punktus.

celta termiņā. Termiņš prasības celšanai esot beidzies 2002. gada 29. jūlijā, bet prasība tikusi celta tikai 2002. gada 31. jūlijā.

81. Gluži kā abi apelācijas sūdzības iesniedzēji paskaidroja Pirmās instances tiesai, kā prasības pieteikums apzīmēts dokuments Pirmās instances tiesā ir ticis reģistrēts jau 2002. gada 24. jūlijā, t.i., pirms termiņa izbeigšanās. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka bijuši pārliecināti, ka ir iesnieguši prasības pieteikumu ar oriģinālajiem parakstiem, bet par to neiesniedz nekādus pierādījumus.

82. Apelācijas sūdzības iesniedzēji vēl apgalvo, ka Pirmās instances tiesa vēlā 2002. gada 29. jūlija pēcpusdienā tiem norādījusi, ka uz prasības pieteikuma eksemplāra nav oriģinālo parakstu. Vienīgais Pirmās instances tiesas kancelejā pieejamais šā dokumenta eksemplārs ir prasības pieteikuma kopija, kuru parakstījis *viens* no trim lietas dalībnieku pārstāvjiem un uz kura ir vēl viena lietas dalībnieka pārstāvja iniciāļi. Turklāt tā trešajā lappusē ir ar roku rakstīta atzīme par labojumu.

83. Pēc Pirmās instances tiesas norādes atsūtītais prasības pieteikums Pirmās instances tiesā tika reģistrēts tikai 2002. gada 31. jūlijā. To bija parakstījuši *divi* lietas dalībnieku pārstāvji, un uz tā bija trešā lietas dalībnieka pārstāvja iniciāļi.

84. Ņemot vērā šos apstākļus, var secināt, ka uz pirmā par prasības pieteikumu nosauktā dokumenta tiesām nebija oriģinālo parakstu, bet, iespējams, ka tā bija prasības pieteikuma projekta kopija.

85. Formai atbilstošais prasības pieteikums — otrais dokuments — Pirmās instances tiesā tika reģistrēts pēc prasības celšanas termiņa beigām.

86. Pirmās instances tiesā 2002. gada 24. jūlijā reģistrētie dokumenti saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 43. panta 6. punktu nevar arī tikt atziti par iesniegtiem termiņā kā fakss vai citādas kopijas. Procesuālie termiņi dokumentu iesniegšanai ir ievēroti tikai tad, ja desmit dienu laikā Pirmās instances tiesā tiek iesniegts arī kopētais oriģināls. Izskatāmajā lietā tika iesniegts nevis kopētais oriģināls, bet gan vēl viens prasības pieteikums ar vēl vienu parakstu.

87. Prasība pret Lēmumu 2002/334 tādējādi ir iesniegta pēc termiņa beigām, un tādēļ nav pieņemama. Padomes celtais iebildums līdz ar to ir pamatots. Šā iemesla dēļ apstrīdētais Pirmās instances tiesas rīkojums var palikt spēkā tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Lēmumu 2002/334.

3) Par Lēmuma 2002/460 apstrīdamību

88. Attiecībā uz Lēmumu 2002/460 prasības celšanai noteiktais termiņš neapstrīdami ir ievērots. Komisija Pirmās instances tiesai jau izklāstīja, ka attiecībā uz *PKK* šis lēmums ir tikai atkātojums. Proti, *PKK* tādā pašā veidā esot minēta arī Lēmumā 2002/334.

89. Atkātojums neesot tiesību akts, kuru var apstrīdēt, ceļot prasību par tiesību akta atcelšanu²⁵. Citādi ir tad, ja apstrīdētais lēmums ir noslēdzošais atkārtotas faktu pārbaudes rezultāts²⁶.

90. Pirmās instances tiesa apstrīdētā rīkojuma 44. punktā attiecībā uz *KNK* ir atzinusi, ka ir ticis pieņemts jauns un tādēļ atsevišķi apstrīdams lēmums:

25 — 2002. gada 9. decembra spriedums lietā C-123/03 Komisija/*Greencore* (*Recueil*, I-11647. lpp., 39. punkts) un 1998. gada 5. maija spriedums lietā C-180/96 Apvienotā Karaliste/Komisija (*Recueil*, I-2265. lpp., 27. un turpmākie punkti); skat. arī 1961. gada 22. marta spriedumu apvienotajās lietās 42/59 un 49/59 *SNUPAT*/Augstā iestāde (*Recueil*, 111. lpp., 158. punkts), 1988. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās 166/86 un 220/86 *Irish Cement*/Komisija (*Recueil*, 6473. lpp., 16. punkts), 1996. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-480/93 P *Zunis Holding* u.c./Komisija (*Recueil*, I-1. lpp., 14. punkts) un 1990. gada 21. novembra rīkojumu lietā C-12/90 *Infortec*/Komisija (*Recueil*, I-4265. lpp., 10. punkts).

26 — 2005. gada 24. novembra spriedums apvienotajās lietās C-138/03, C-324/03 un C-431/03 Itālija/Komisija (*Recueil*, I-10043. lpp., 37. punkts).

“Attiecībā uz Lēmumu 2002/460 (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) ir skaidri redzams, ka šis ir jauns lēmums, salīdzinot ar Lēmumu 2002/334, ko tas atceļ. Pirmkārt, Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts noteic, ka Padome izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas minētā regula. Tas nozīmē, ka Padome ar katru jaunu aktu pārskata apstrīdēto sarakstu. Otrkārt, šāda pārskatīšana nevar aprobežoties ar jaunu personu vai organizāciju iekļaušanu sarakstā vai noteiktu personu vai organizāciju izslēgšanu no tā, jo Kopienā, kas balstās uz likuma varu, nav pieņemama situācija, ka tiesību akts, ar ko ievieš ilgstošus ierobežojošus pasākumus pret personām un organizācijām, būtu piemērojams neierobežoti ilgi, ja vien iestāde, kas pieņēmusi šo aktu, periodiski neapstiprina šos pasākumus no jauna pēc pārskatīšanas. Tādējādi fakts, ka *KNK* jau ir apstrīdējis Lēmumu 2002/334, ar ko *PKK* pirmo reizi tika ietverta apstrīdētajā sarakstā, nevar — pamatojoties uz *lis pendens* iebildi — liegt *KNK* apstrīdēt Lēmumu 2002/460, ar ko *PKK* tika saglabāta minētajā sarakstā.”

91. Gluži tāpat kā abi lietas dalībnieki, arī es pievienojos šim Lēmuma 2002/460 vērtējumam, it īpaši tādēļ, ka Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētā pārskatīšana ir jāveic saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā noteikto. Saskaņā ar to pievienotajā sarakstā ietverto personu vai grupu vārdi reizi pusgadā regulāri tiek pārskatīti, lai pārliecinātos,

vai to saglabāšana šajā sarakstā ir pamato-
ta²⁷.

92. Līdz ar to Lēmums 2002/460 arī attiecī-
bā uz *PKK* ir tiesību akts, kuru var apstrīdēt.

4) Par pārstāvības tiesībām

93. Visbeidzot, ir jāpārbauda, vai Okalanam
tiesām bija tiesības pilnvarot procesuālo
pārstāvi celt prasību *PKK* vārdā.

94. Šī jautājuma pārbaudei jāatgādina Pir-
mās instances tiesas rīkojuma 28. punktā
konstatētais:

“Turpinājumā jāprecizē, ka noteikumi, kas
reglamentē prasības par tiesību akta atcelša-
nu pieņemamību saistībā ar personu, kura
iekļauta apstrīdētajā sarakstā — t.i., to
personu, grupu un organizāciju sarakstā, uz
kurām attiecas īpaši ierobežojoši pasākumi
terorisma apkarošanas nolūkā, — ir jāizprot
konkrēto apstākļu kontekstā. It īpaši saistībā
ar šādām grupām un organizācijām varētu

gadīties, ka tās neeksistē no juridiskā vie-
dokļa vai nespēj ievērot tiesiskās normas, ko
parasti piemēro juridiskām personām. Tādē-
jādi zināmos gadījumos pārmērīgs formā-
lisms liegtu jebkādu iespēju celt prasību par
tiesību akta atcelšanu, lai gan arī uz šīm
grupām un organizācijām attiecas Kopienų
noteiktie ierobežojošie pasākumi.”

95. Šie apsvērumi mani pārliecina, it īpaši
saistībā ar tādu procesuālo nosacījumu kā
pārstāvības tiesību pārbaude. Šāda pārbaude
nedrīkst kavēt prasības celšanu gadījumā,
kad [persona] ir tieši un individuāli skarta.
Drīzāk ir jāpārliecinās, ka prasību patiešām
ceļ skartā organizācija, nevis kādas citas
organizācijas, kuras patiesībā ceļ ar sabied-
rības interesēm pamatotu prasību vai pat
rikojas pretēji organizācijas, kura it kā ceļ
prasību, interesēm.

96. Tādēļ nebūtu samērīgi pieprasīt pilnīgu
tās personas pārstāvības tiesību pierādījumu,
kura ceļ prasību šādas organizācijas vārdā.
Drīzāk pamatā pietiktu, ja viņa pilnvaras
tiktu ticami apliecinātas. Ja iestādei, pret
kuru celta prasība, tomēr vēl pastāv šaubas
par to, vai šī persona pārstāv attiecīgo
organizāciju, tad viņai pašai ir pienākums
prasītāja argumentus atspēkot ar pietiekami
pamatotām šaubām.

27 — Norma ir citēta iepriekš 4. punktā.

97. Ja šīs mērauklas piemēro pirmajā instancē izvirzītajiem argumentiem, tad tomēr pastāv ievērojamas šaubas par to, vai Okalans pārstāv *PKK*. Viņš gan ir A. Okalana, ieslodzījumā Turcijā esošā *PKK* vadītāja, brālis un ietilpstot *PKK* vadībā²⁸. Pilnvarojot procesuālos pārstāvjus, viņš sevi tomēr ir dēvējis par *bijušo PKK* biedru. Pa to laiku O. Okalans kopā ar citiem biedriem esot pametis organizāciju ar nosaukumu *KONGRA-GEL*²⁹. Tādēļ gluži pamatotas ir šaubas par to, ka viņš pārstāvēja *PKK*, respektīvi, “organizāciju, ko agrāk apzīmēja kā *PKK*”, kad viņš pilnvaroja procesuālos pārstāvjus celt prasību *PKK* vārdā.

98. Kā jau tika minēts, šo šaubu dēļ Pirmās instances tiesa tomēr nevarēja prasību noraidīt bez turpmākas uzklaušanās. Vēl jo vairāk — šo šaubu dēļ Pirmās instances tiesai bija jādod pirmajam apelācijas sūdzības iesniedzējam iespēja sniegt paskaidrojumus³⁰.

99. Izskatāmajā apelācijas lietā pirmais apelācijas prasības iesniedzējs ir iesniedzis Marka Malera [*Mark Muller*], viena no proce-

suālajiem pārstāvjiem, paskaidrojumu, ar kuru tiek paskaidrots, ka prasību tiešām ir iesniegusi *PKK*. Malers pārstāvēja A. Okalanu procesā ECTT³¹. A. Okalans ir galvenais *PKK* vadībā, un saskaņā ar O. Okalana teikto viņš ir ievēlēts arī par *KADEK* priekšsēdētāju³². Malers apgalvo, ka A. Okalans viņam ir uzdevis apstrīdēt *PKK* iekļaušanu sarakstā, par kuru ir strīds. Tādu pašu uzdevumu viņam ir devuši arī citi *PKK* un pēcteces organizācijas *KADEK* vadošie pārstāvji.

100. Lai izpildītu Pirmās instances tiesas procesuālos noteikumus, viņš ir lūdzis pilnvarojumu O. Okalanam, kurš tobrīd vēl bija augsta līmeņa pārstāvis kā kādreiz ar nosaukumu *PKK* pazīstamajā organizācijā, tā arī *KADEK*.

101. Saskaņā ar šo paskaidrojumu kādreiz ar nosaukumu *PKK* pazīstamā organizācija cēla prasību. Tomēr, ja ņem vērā *PKK* intereses un plašsaziņas līdzekļu ziņojumus par tās iekļaušanu sarakstā³³, tad ir jāsecina, ka

28 — Skat. rakstu *Terrorism Knowledge Base des National Memorial Institute for the Prevention of Terrorism*, pieejams: <http://www.tkb.org/KeyLeader.jsp?memID=121>, un BBC reportāžu par *PKK* iekļaušanu apstrīdētajā sarakstā, pieejama: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/1964954.stm>.

29 — Federālā Iekšlietu ministrija (Vācija), *Verfassungsschutzbericht 2004*, 2005, 228. lpp., pieejams: http://www.verfassungsschutz.de/de/publikationen/verfassungsschutzbericht/vsbericht_2004/vsbericht_2004.pdf. Skat. arī 28. zemsvītras piezīmē minēto rakstu.

30 — Skat. iepriekš 69. un turpmākajos punktos.

31 — Tas izriet no ECTT 2005. gada 12. maija un 2003. gada 12. marta spriedumiem par sūdzību 46221/99 (*Ocalan*/Turcija).

32 — Prasības pieteikuma Pirmās instances tiesai II pielikumā ietvertā paskaidrojuma 19. punkts.

33 — Skat. 28. zemsvītras piezīmē citēto BBC ziņojumu.

saraksta, par kuru ir strīds, apstrīdēšana tiešām atbilst *PKK* gribai.

rijiem saistībā ar EKL 230. panta 4. punktā noteikto par gadījumiem, kad persona ir skarta tieši un individuāli, kas ir priekšnosacījums, lai indivīdi varētu apstrīdēt regulu.

102. Fakts, ka O. Okalans *PKK*, respektīvi, *KONGRA-GEL* esot pametis, nenozīmē, ka prasība vairs nav celta *PKK* vārdā. Procesuālie pārstāvji rikojas nevis O. Okalana, bet kādreiz ar nosaukumu *PKK* pazīstamās organizācijas vadības vārdā. Fakts, ka *PKK* pārstāvis, kurš viņus pilnvarojis, šodien, iespējams, vairs nepārstāv *PKK*, šaubas par viņu pilnvarām nerada.

103. Ar šiem netiešajiem pierādījumiem vajadzētu pietikt, lai neapstrīdami uzskatītu, ka prasība ir pareizi celta *PKK* vārdā. Padome nav izvirzījusi nekādus argumentus, kas šādu uzskatu atspēkotu.

104. Tādēļ *PKK* vārdā celtā prasība tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret Lēmumu 2002/460, ir pieņemama.

C — Par S. Vanli KNK vārdā iesniegto apelācijas sūdzību

105. Saistībā ar *KNK* prasību apelācijas sūdzība ir vērsta pret Kopienų Tiesas kritē-

106. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziska vai juridiska persona ir individuāli skarta, ja attiecīgā darbība to skar noteiktu personīgu īpašību dēļ vai skar to īpašu, citām personām neraksturīgu apstākļu dēļ un tādējādi šī persona tiek individualizēta līdzīgi kā lēmuma adresāti³⁴.

107. Pirmās instances tiesa šajā sakarā apstrīdētā rīkojuma 52. punktā ir konstatējusi, ka *KNK* un tā biedriem, gluži tāpat kā pārējiem Kopienų iedzīvotājiem, ir jāievēro aizliegums, kas attiecībā uz *PKK* noteikts ar apstrīdēto lēmumu. Fakts, ka *KNK* un tā biedri savu politisko uzskatu dēļ šā aizlieguma sekas izjūt vairāk nekā citi, nav pietiekams, lai tos individualizētu salīdzinā-

34 — 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 213. lpp., 238. punkts), 2001. gada 22. novembra spriedums lietā C-452/98 *Nederlandse Antil-len*/Padome (*Recueil*, I-8973. lpp., 60. punkts) un 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 *P Unión de Pequeños Agricultores*/Padome (*Recueil*, I-6677. lpp., 36. punkts).

jumā ar pārējiem Kopienas iedzīvotājiem. Tas, ka vispārīgam tiesību aktam uz dažādiem tiesību subjektiem, kuriem tas piemērojams, var būt atšķirīgas sekas, šos tiesību subjektus neizceļ pārējo personu vidū, jo šī tiesību akta piemērošana notiek, pamatojoties uz objektīvi noteiktu situāciju.

108. Otrās apelācijas sūdzības iesniedzējs neapšaubā šo kritēriju par gadījumu, kad [persona] ir individuāli skarta. Viņš drīzāk uzskata, ka no šī kritērija ir jāatsakās, ja tiek apgalvots pamattiesību pārkāpums, jo Kopienā pēdējā laikā tiek pieņemts daudz regulējumu saistībā ar pamattiesībām. Lietās par pamattiesību pārkāpumiem Kopienu Tiesai vairāk būtu jāorientējas pēc kritērijiem, kas saistīti ar sūdzību pieņemamību Eiropas Cilvēktiesību Tiesā. Tādējādi par pietiekamu personas tiešu aizskārumu būtu atzīstams arī tas, ja nebūtu nodarīts nekāds kaitējums. *KNK* esot tieši skarts, jo, pamatojoties uz tā ciešajām attiecībām ar *PKK*, tiek kavētas tā darbības kurdu tiesību labā.

109. Šis apgalvojums ir jānoraida. Kopienu Tiesā spriedumā lietā *Unión de Pequeños Agricultores* — manuprāt, pārlicinoši — ir paskaidrojusi, ka pašreizējā Kopienu tiesību situācijā valstu tiesām un Kopienu tiesām ir kopīgi jānodrošina efektīva tiesiskā aizsardzība pret Kopienas darbībām un tādēļ šajā sakarā nav aizliegta tiesību tālākveidošana sakarā ar indivīdu tiesībām celt prasību:

“40 EK līgums, no vienas puses, 173. un 184. pantā (jaunajā redakcijā — 241. pants) un, no otras puses, 177. pantā (jaunajā redakcijā — 234. pants) iedibina pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kuras mērķis ir nodrošināt kontroli pār iestāžu aktu likumību, uzticot šo funkciju Kopienu tiesai (šajā sakarā skat. spriedumu lietā *Les Verts/Parlaments*, 23. punkts). Šajā sistēmā fiziskas vai juridiskas personas, kuras EKL 173. panta ceturtajā daļā minēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt vispārīgi piemērojamus Kopienu tiesību aktus, atkarībā no gadījuma var atbilstoši EKL 184. pantam izmantot tādu aktu nelikumību gan Kopienu tiesā, gan valsts tiesās un pieprasīt, lai valsts tiesas, kas pašas nav kompetentas atzīt minēto aktu nelikumīgu (skat. 1987. gada 22. oktobra spriedumu lietā 314/85 *Foto-Frost, Recueil*, 4199. lpp., 20. punkts), šajā sakarā uzdod Tiesai prejudiciālus jautājumus.

41 Tādējādi, kā norāda Tiesa, dalībvalstīm ir pienākums paredzēt pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kas ļauj nodrošināt, ka tiek ievērotas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

42 Valstu tiesu pienākums ir saskaņā ar EKL 5. pantā (tagadējais 10. pants)

noteikto lojālās sadarbības pamatprincipu, cik vien iespējams, valsts procesuālos noteikumus, kas regulē tiesību aizsardzības līdzekļu īstenošanu, interpretēt un piemērot tādā veidā, kas ļauj fiziskām un juridiskām personām tiesā apstrīdēt ikvienu tāda lēmuma vai cita valsts pasākuma likumīgumu, kas attiecas uz vispārīgi piemērojama Kopienų akta piemērošanu tam, pamatojoties uz tā spēkā neesamību.

ju, nepārkāpjot Kopienų tiesām ar Līgumu noteiktās pilnvaras, nevar nonākt pie tā, ka attiecīgo, EKL skaidri paredzēto nosacījumu var neievērot.

43 [..]

44 Visbeidzot, ir jāpiezīmē, ka saskaņā ar EKL iedibināto tiesiskuma kontroles sistēmu fiziska vai juridiska persona prasību pret tiesību aktu var celt tikai tad, ja tā ir skarta ne tikai tieši, bet arī individuāli. Šis nosacījums ir interpretējams, ņemot vērā efektīvas tiesību aizsardzības pamatprincipu, ievērojot dažādos apstākļus, kuri prasītāju var individualizēt (skat., piemēram, 1988. gada 2. februāra spriedumu apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Van der Kooy u.c./Komisija*, *Recueil*, 219. lpp., 14. punkts, kā arī spriedumu lietā *Extramet Industrie/Padome*, 13. punkts, un spriedumu lietā *Codorniu/Padome*, 19. punkts); tomēr ar šādu interpretāci-

45 Arī tad, ja pavisam droši var iztēloties citu Kopienų pasākumu ar vispārēju nozīmi kontroles sistēmu nekā to, kas iedibināta ar sākotnējo Līgumu, kas pamatā nekad nav mainīta, dalībvalstu uzdevums tomēr būtu šobrīd spēkā esošo sistēmu vajadzības gadījumā reformēt saskaņā ar EKL 48. pantu.”³⁵

110. Tā kā *KNK* ar apstrīdēto lēmumu nav pietiekami individualizēts, tas nevar celt prasību par tiesību akta atcelšanu. Tam drīzāk vajadzēja censties panākt tiesību aizsardzību valsts tiesā. Praktiski tas neradītu problēmas, jo to pārstāv angļu advokāti, un Apvienotās Karalistes tiesas gadījumā, ja pastāv šaubas par Kopienų pasākumu, kas tieši skar individuāli tiesības, spēkā esamību, vērsas Kopienų Tiesā³⁶.

35 — Iepriekš 34. zemsivitas piezīmē minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*.

36 — Skat. 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-491/01 *British American Tobacco [Investments] un Imperial Tobacco (Recueil, I-11453. lpp.)*, 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā C-210/03 *Swedish Match* (Krājums, I-11893. lpp.), 2005. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-154/04 un C-155/04 *Alliance for Natural Health u.c.* (Krājums, I-6451. lpp.), 2005. gada 6. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-453/03, C-11/04, C-12/04 un C-194/04 *ABNA u.c.* (Krājums, I-10423. lpp.), 2006. gada 10. jāvāra spriedumu lietā C-344/04 *International Air Transport Association* (Krājums, I-403. lpp.) un 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-535/03 *Unitymark u.c.* (Krājums, I-2689. lpp.).

111. Tomēr nav pārliecinošs *KNK* mutvārdu procesā apgalvotais, ka tas ārpus Eiropas Savienības nevarētu uzsākt tiesvedību, kurā tiktu uzdots prejudiciāls jautājums. Padomes lēmuma tiesiskās sekas attiecas tikai uz Kopienas teritoriju. Ciktāl šīs sekas — piemēram, naudas līdzekļu iesaldēšana — skar *KNK*, tas var lūgt tiesību aizsardzību arī Kopienas dalībvalstu tiesās un tām nepieciešamības gadījumā ir jāvēršas Kopienas Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Tālākas tiesību aizsardzības iespējas — piemēram, saistībā ar *KNK* kā teroristisku apvienību — tam gan nevar tikt sniegtas.

112. Tādējādi apelācijas sūdzība saistībā ar *KNK* prasību ir jānoraida.

VI — Par tiesāšanās izdevumiem

113. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 122. panta pirmajai daļai, ja apelācijas prasība tiek noraidīta vai arī ja apelācijas prasība ir pamatota un Tiesa lietā taīsa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

114. Tā kā *KNK* apelācijas prasība ir jānoraida, tad attiecībā uz to ir jālemj par tiesāšanās izdevumiem.

115. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punkta 1. teikumu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Šīs normas 2. punktā ir paredzēts, ka par tiesāšanās izdevumiem, ja lietas dalībnieki, kuriem spriedums nav labvēlīgs, ir vairāki, lemj Tiesa.

116. *KNK* šīs apelācijas spriedums nav labvēlīgs un Padome ir prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tādējādi ir jāpiespriež *KNK* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies saistībā ar viņa apelācijas sūdzības daļu.

117. Kaut arī prasības pieteikumu no formas viedokļa ir iesnieguši *PKK* un *KNK* kopīgi, *PKK* nav jāpiespriež segt tiesāšanās izdevumus. Runa ir par divām saturiski atšķirīgām tiesvedībām, uz kurām attiecināmas dažādas tiesību normu prasības.

VII — Secinājumi

118. Es iesaku Kopienu Tiesai nolemt šādi:

- 1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. februāra rīkojuma lietā T-229/02 (*PKK* un *KNK/Padome*) rezolutīvās daļas 1. un 2. punktu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz Okalana Kurdu Strādnieku Partijas (*PKK*) vārdā celto prasību pret Lēmumu 2002/460/EK par Regulas Nr. 2580/2001 2. un 3. panta īstenošanu un Lēmuma 2002/334/EK atcelšanu;
- 2) Okalana *PKK* vārdā celtā prasība tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Lēmumu 2002/460, ir pieņemama un jānodod Pirmās instances tiesai lēmuma par pamatotību pieņemšanai. Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu šajā sakarā atlikt;
- 3) apelācijas sūdzību pārējā daļā noraidīt;
- 4) piespriest Kurdistānas Nacionālajam Kongresam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar tā iesniegto apelācijas sūdzību.